

Laivas

1979 m. Nr. 2
Kovas — Balandis
March — April

TURINYS

Ne vien duona ir garbe gyvename —	
kun. Augustinas Steigvilas, MIC	1
Ar Dievas iš tikrųjų mus myli? — A. Nockūnas, MIC	2
Ydų vergai — kun. Juozas Prunskis	4
Gyvenimo nuotrupos — Augustinas Tijūnėlis	6
Beatifikacijos bylos žinios	
Arkivyskupo Jurgio Matulaičio požiūris į darbininkų	
klausimą — Kun. dr. Juozas Vaišnora	11
Mistiška Dievo tarno arkiv. Jurgio Matulaičio pagalba	12
Kas naujo ark. Jurgio Matulaičio beatifikacijos byloje	13
Aukos beatifikacijos reikalams	14
Linksma diena mums nušvito... kėlės Kristus mirtis krito — J. Vaškas ..	16
Arkiv. J. Matulaitis, Maironis, Putnamas —	
Danutė Augienė	18
Maldos apaštalavimo intencija	20
Žinios iš religinio gyvenimo	21

Šio Laivo numerį piešia seselės Mercedės ir kun. Pijaus Brazausko piešiniai. Seselės Mercedės yra viršelio puslapis ir puiki prisikėliančio Kristaus kompozicija 15 psl. Kun. Pijaus Brazausko yra du kenčiančio Kristaus piešiniai.

Laivas

Publication number U.S.P.S. 301600

Religinio ir tautinio gyvenimo mėnesinis žurnalas. Eina 55-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius Kun. J. Vaškas, MIC

LAIVAS (THE SHIP). Published bi-monthly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B.V.M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada. Foreign \$5.00 yearly; 50¢ a copy. Editor: J. Vaskas, MIC.

NE VIEN DUONA IR GARBE GYVENAME

Kun. Augustinas Steigvilas, MIC

Gyvename moderniškuose laikuose. Visi šaukia, kad reikia eiti su gyvenimu ir neatsilikti nuo jo. Tokiu būdu pradedame gyventi pagal pasaulio dvasią, kuri yra priešinga Kristaus dvasiai. Mums krikščionims pirmoje vietoje turi rūpėti, ką Kristus mus mokina, nes Kristus buvo vakar, jis yra šiandien jis pasiliks ant visados, kai tuo tarpu pasaulio dvasia ir mados pranyksta kaip dūmai.

Mes krikščionys jau krikšto metu esame gavę Dievo naują Dvasią, kuri vadinasi Šv. Dvasia, kurios turime klausyti. Pats Kristus visą laiką buvo vedamas tos pačios Šv. Dvasios. Todėl ir mes krikščionys turime vadovautis ta pačia Šv. Dvasia.

Gavėnios liturgija mus veda kartu su Kristumi nugalėti piktojo pagundas, kurias Kristus nugalėjo vedamas Šv. Dvasios. Kristus nugalėjo tris pagundas, kurios kartoja istorijos bėgyje ir kurias mes krikščionys privalome nugalėti.

Piktoji dvasia gundė Kristų paversti akmenis į duoną, bet Kristus atmetė šią pagundą sakdamas: „Žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu išeinančiu iš Dievo burnos“. Tokiu būdu Kristus pastatė pirmoje vietoje Dievo Žodį, kuris yra svarbesnis už kūnišką valgį. O mums krikščionims kas yra svarbiau, ar gerai pavalgyti, ar gyventi pagal Dievo žodį? Nuo šio klausimo atsakymo, priklausys kokios dvasios esame vedami. Mūsų atsakymas turi būti ne teoretinis, bet gyvenimiškas, kaip mes tvarkome savo gyvenimą, kas mums labiau rūpi: valgis, ar Dievo valios įvykdymas mūsų gyvenime?

Antrajame gundyme šėtonas pakėlė Kristų ant šventovės bokšto ir siūlė jam šokti žemyn, kad minios paplotų už šį nepaprastą numerį.

Antrajame gundyme šėtonas pakėlė Kristų ant šventovės bokšto ir siūlė jam šokti žemyn, kad minios paplotų už šį nepaprastą numerį.

Moderniškame pasaulyje taip pat esame gundomi ieškoti savo garbės, apsiskelbti visuose laikraščiuose. Saugok Dieve, jei kas pasikėsino viešai pareikšti priešingą nuomonę, ar pažeisti „gerą vardą“. Esame taip susirūpinę dėl savo „gero vardo“ ir tiek mažai dėl Dievo garbės ir jo Vardo. Mūsų broliai Tėvynėje, kaip Gajauskas, Petkus, Sadūnaitė nežiūrėjo savo garbės ir šlovės, jie buvo apšmeižti ir uždaryti už kalėjimo mūrų, nes jiems pirmoje vietoje rūpėjo Dievo garbė. Mes laisvojo pasaulio žmonės pasidarėme savęs garbintojai, nustūmę į paskutinę vietą Dievo garbės reikalus, todėl esame pasimetę ir tapę savo garbės gynėjais, lyg tie Donkichotai, kurie praleidžiame savo gyvenimą besigindami nuo visokių savo tikrų ir netiktų priešų.

Pagaliau šėtonas užkėlė Kristų ant aukšto kalno ir parodė jam visas pasaulio karalystes ir gundė, kad Kristus šėtoną bent momentą parpuolęs pagarbintų ir jis dovanosias Kristui visas tas karalystes. Kristus nelaukdamas nė akimirkos atšovė šėtonui: „Viešpatį savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk“ (Luko, 4, 8).

Šiandien vyksta kova dėl valdžios: kas valdys, kas bus pirmininkas, kas laimės rinkimus. Visa kita nesvarbu, vien tik svarbu iškilti, laimėti, atsisėsti pirmoje vietoje, kitus valdyti; nesvarbu kiek tai kainuotų. Todėl pasaulis suskilęs, todėl mūsų bendruomenės ir organizacijos išėjusios viena prieš kitą. Ar tai nėra ženklas, kad esame pasidavę piktojo pagundai: norėti valdyti, kad pamirštume, jog esame pašaukti „vienam Dievui tarnauti“ ir jo garbę žemėje plėsti.

Todėl Kristus yra pasakęs: „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisybės, o visa kita bus jums pridėta“ (Mato 6, 33).

Kas ieško tik savo galybės ir garbės, tas praras, o kas ieško Dievo karalystės ir jos teisybės, tas atras Dievo palaimą ir visa tai, ko jis ieškojo. Nes Dievas yra turtingas savo malonėmis. Jis, mums atlygins dar čia žemėje šimteriopai ir kaip premiją žada amžiną garbę tarp šventųjų.

Štai gražus pavyzdys iš Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio Matulaičio gyvenimo. Tam, kuris norėjo būti tikrai mazgote Dievo bažnyčioje kuriam kampeliui išvalyti, paskui būti numestu kur į kampą, kaip jis pats rašo savo dienoraštyje, tam, kuris norėjo pamažu sudegti kaip žvakė ant Dievo altoriaus, kad bent kiek apšviestų aplinką, Dievas atlygino, išskeldamas jį kaip pirmą ganytoją Vilniuje, kaip mirstančios Marijonų vienuolijos atnaujintoją, kaip

pavyzdį daugeliui, kad juo sekdami, galėtų atlikti kilnius darbus Dievo garbės ir jo karalystės platiname žemėje.

Tat, sekime savo tautos didžiųjų žmonių pėdomis ir jų pavyzdžiais, kad neįkristume į piktojo pinkles, kad, palikę žemiškus rūpesčius, rūpintumėmės Dievo žodžio vykdymu, kad palikę tuščios garbės gaudymą, ieškotume pirmoje vietoje Dievo garbės, kad palikę visus norus kitiems įsakinėti ir kitus mokyti, stotume į talką vieni kitiems padėti ir Dievo karalystės dėsnius įgyvendinti savo tarpe.

Stenkimės taip praeiti pro šią žemę, kad paskui apie mus kiti galėtų pasakyti: „jie praleido gyvenimą darydami gera“. Mūsų tauta šiandien eina kančios ir bandymo keliu, todėl mes negalime veltui laiko gaišinti savitarpy besiginčydamis ir beieškodami geresnių vietų, kai Dievas mus šaukia užpildyti mūsų brolių ir sesių eiles, kurie mus jau paliko.

Ar Dievas iš tikrųjų mus myli?

A. Nockūnas, M.I.C.

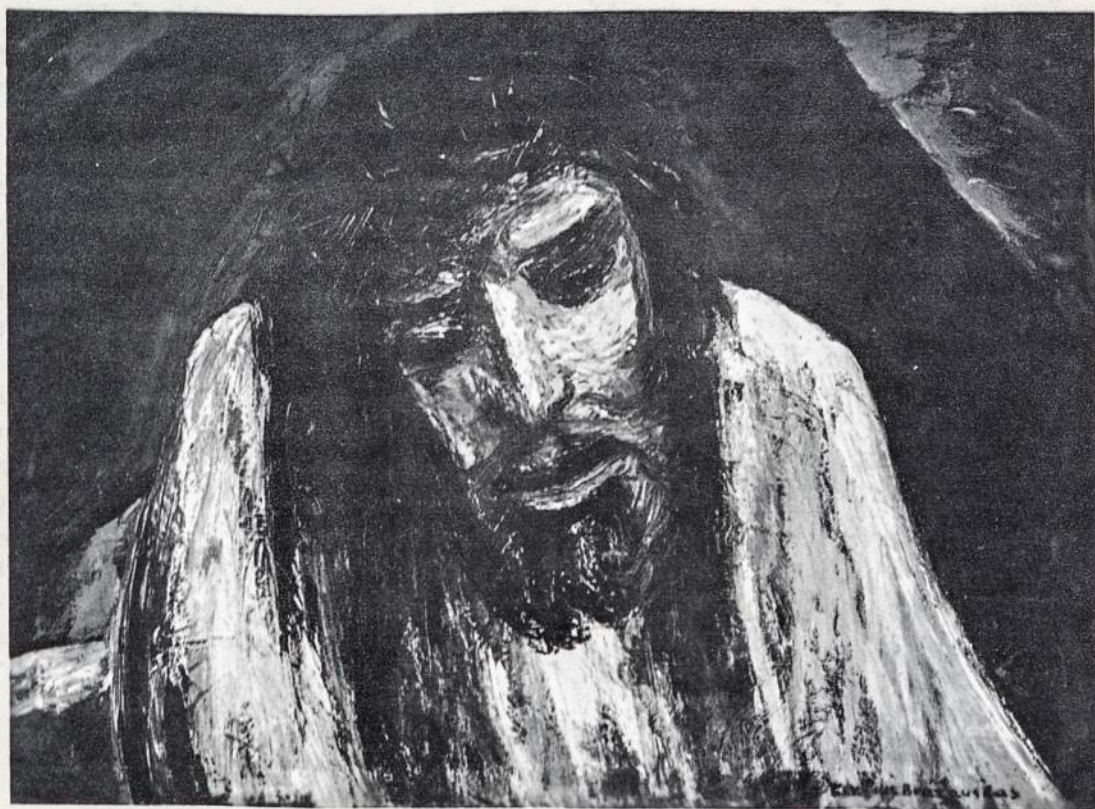
Kovoiant su praėjusios žiemos speigais, ne vienam šovė mintis: „Ar Dievas iš tikrųjų mus myli? Jei gaip, tai kodėl jis mus taip vargina? Ar negalėtų jis savo visagalybėje nukreipti tą sniegą nuo mūsų galvų?“

Ši žmogiškojo kentėjimo problema vargino daug šviesių protų per ištisus šimtmečius, bet niekam nepavyko surasti tinkamo sprendimo. Net ir pats Kristus, amžinoji Dievo išmintis, neaiškino, kodėl mums reikia kentėti. Tačiau jis mus įtikino savo gyvenimo pavyzdžiu. Jeigu jis savo begaline išmintimi pasirinko kryžių žmonių išganymui, tai kodėl mes turėtume stebėtis, jei tas pats kryžius ir mus laikas nuo laiko paspaudžia. „Kadangi Kristus kentėjo kūnu, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi (I Pt., 4, 1).

Nežiūrint to, kad kentėjimas sudaro žymią žemiškojo gyvenimo dalį, Šv. Raštas užtikrina, kad iš tikrųjų Dievas mus myli. „Pamilau tave amžinąja meile ir maloningai traukiau tave prie savęs (Jer. 31, 3)“. „Ar gali motina užmiršti savo kūdikį ir būti be meilės savo vaikui? Bet jei ir ji užmirštų, aš tavęs niekad neužmiršiu“ (Iz. 49, 15).

Tokia buvo Dievo laikysena senais laikais, tokia ji liko ir mūsų dienomis. Šv. Povilas užtikrina, kad Dievas yra toks pat vakar, šiandien ir per amžius (pal. Žyd. 13, 8). Jo meilės žmonijai ženklų mūsų laikais yra net daugiau, negu seniau. Girdime apie žymius atsivertimus, kūniškus pagijimus ir greitą Evangelijos sklaidimą.

Dievo perkeičianti meilė pasiekia net kalėjimų įnamių, kurie atskirti nuo bend-

Kristus po kryžiumi. Kun. Pijaus Brazauskas piešinys

ruomenės aukštomis sienomis. Gerai žinomas pavyzdys yra Charles Manson gaujos, kuri prieš kokią 12 metų nužudė artistę Sharon Tate ir jos vaikus. Po kelių metų keletas gaujos narių tapo krikščionimis ir paskleidė tikėjimo šviesą tarp kitų kalinių. Viena iš tos gaujos narių, Susan Atkins, aprašė savo pasikeitimą knygoje „Child of the Devil and Child of God“. Per keletą metų po jos atsivertimo ji privedė prie krikščionybės apie 80 kalinių.

Išidėmėtina, kad Dievas dažnai panaudoja Šv. Raštą sielų išganymui. Vienas buvęs kalinys aiškino per televiziją, kaip Dievo žodis jį pasiekė kalėjime. Iš smalsumo jis pavartė Šv. Raštą ir paskaitė apie Jėzaus pasilikimą Jeruzalėje be Marijos ir Juozapo žinios. Tai beskaitant jam atėjo mintis: „Jei jis pabėgo nuo tėvų, tai negali būti toks blogas“. Tai sukėlė jame norą skaityti toliau ir plačiau atsiverti Evangelijos šviesai.

Iš tikrųjų Dievas mus myli, nežiūrint

mūsų ydų ir trūkumų. Jis mus sutvėrė ir savo rankų darbo nepaniekina. Jis mus priima tokius, kokius randa, bet nenori, kad mes tokiais pasiliktume; jis mus traukia arčiau savęs. **Savo mintyje jis turi kiekvieno mūsų idealų paveikslą ir nuolat į mus veikia, kad tas idealas taptų tikrove.** Kaip pranašas Izaijas sako, jis yra puodžius, o mes molis (pal. Iz. 64, 7). Dėl to jis mus minko, formuoja ir pripildo savo dvasia. Daugelis trokšta garbės turėti Šv. Dvasios pilnybę, bet ne visi nori pasiduoti skausmingam minkymui ir formavimui. O tai yra neišvengiama. „Niekas negali matyti Dievo karalystę, jei jis neatgims“ (Jn. 3, 4) „jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę (Mt. 18, 3)“. „... jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite (Lk. 13, 5).“

Deja, daugelis krikščionių šiurpisi dvasinio augimo sunkumais ir niekad nepasiekia Dievo jiems skirtą idealo. Atsisakydami bendradarbiauti su Dievo

malone, jie nepaiso Šv. Rašto užtikrinimų, kad Dievas yra geras tiems, kurie jo jieško (Raudos, 3, 25), kad jis neatstumia tų, kurie prie jo artinasi (Jn. 6, 37), kad jų pastangos nebus veltui, jei jie jo jieškos visa širdimi (pal. Jer. 29, 13-14).

Kokių priemonių reikia imtis, norint puoselėti dvasišką augimą? Pirmiausia reikia atverti protus ir širdis Dievui, prašyti, kad jo šviesa nušviestų mums kelią, kad jo visagalybė stiprintų mūsų jėgas. Taip pat reikia būti atviram ir kitiems mūsų bendrakeleiviams, nes Dievas dažnai per juos veikia. Negalima pasikliauti tokiais pasiteisinimais kaip „mano motina manęs nemylėjo“, „mano mokytojai mane vis pažemindavo“ arba „visuomet toks buvau ir toks pasiliksiu, nieko negaliu padaryti“.

Dievas duos šviesos ir stiprybės, bet taip pat **reikalauja ir mūsų pastangų**. „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlo-

vintų jūsų Tėvą danguje (Mt. 5, 16).

Vienas mėsos pardavėjas priėmė krikščionybę ir buvo paklaustas, kaip ta krikščionybė veikė į jo kasdieninį gyvenimą. „Pirmiausia“, jis atsakė, „sverdamas mėsą, nustojau sverti savo rankos nykštį“. Toks elgesys tai tikras įrodymas, kad jo atsivertimas buvo tikras, nes darbai turi sekti įsitikinimus; o tai reiškia pataisymą ydų ir įgijimą dorybių. Tokį žmogų Šv. Povilas vadina nauju kūrinium (pal. II Kor. 5, 17).

Todėl atsakymas į pirmąjį klausimą yra aiškiai teigiamas. Dievas iš tikrųjų mus myli ir nori, kad būtume laimingi. Jis mus ruošia tai laimei, brandindamas mūsų dvasią. Visa tai, žinoma, nėra vien džiaugsmas ir paguodos; netrūksta bandymų ir apsvylimų. Tačiau Dievo žodis mus užtikrina, „kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent jo valia pašauktiesiems“ (Rom. 8, 28).

YDŲ VERGAI

Kun. Juozas Prunskis

Visuomenė ir atskiri asmenys daug nukenčia nuo tų, kurie, pasidarę ydų vergais, kenkia sau ir kitiems. Štai eilė faktų. Detrito laikraščiai paskelbė, kad 82 m. senis buvo areštuotas iš krautuvės pavogęs obuolių ir tabako. Kai policija nuvedė į namus, atrado ten lagaminą, kuris buvo prikimštas dvidešimkių — viso 20.000 dol., o po nuodugnesnės kratos rado dar 28.000 dol. Reiškia žmogus nebuvo vargšas, galėjo nusipirkti, bet vogė iš išdykumo, būdamas vergiškai prisirišęs prie pinigų.

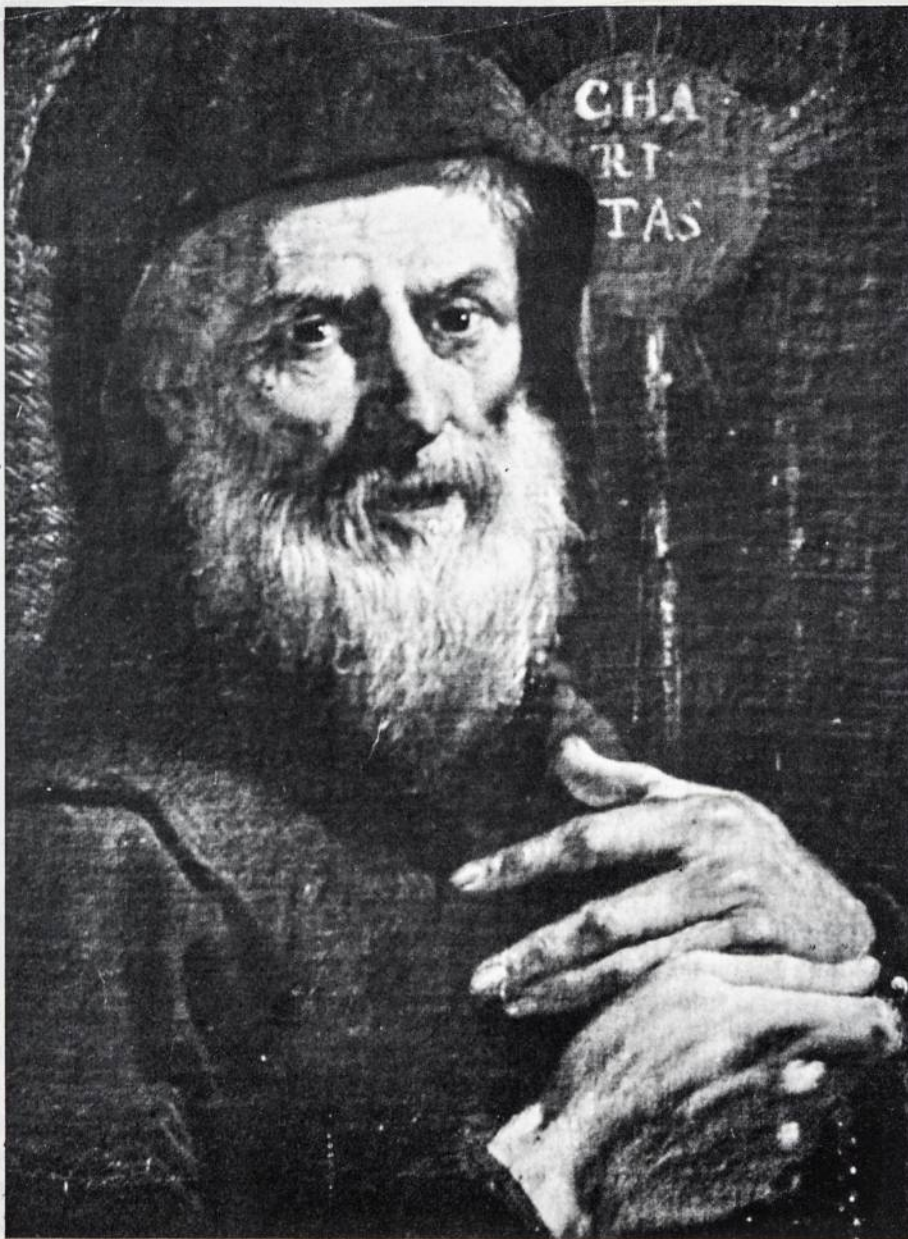
Išlaidžios mergaitės

Žurnalas „Seventeen“ skelbia, kad JAV-se yra daug išlaidžių keliolikamečių mergaičių. Iš viso JAV-se net 14 milijonų, ir jos per metus išleidžia daugiau negu 20 bil. dolerių, daugiausia švaistydamos tėvų pini-

gus.

Mokslininkas Viktor Frankl, psichiatras, karo metu buvo nacių belaisvis. Knygoje aprašydamas savo pergyvenimus jis pabrėžė, kad tie, kurie savo gyvenimo laimę grindė medžiaginiaisiais dalykais, kai viskas iš jų nelaisvėje buvo atimta, nebeįstengė šio smūgio pakelti. Jie jautėsi, kad sunaikinta jų visa ateitis, atimant jų turėtą turtą.

Įstatymų atlaidumas sudaro palankias sąlygas blogos valios asmenims tą piktinaudoti. Pvz. nustatyta, kad 1971 m. Anglijoje ir Valijoje, kur iš viso yra 50 mil. gyventojų, buvo 35 nužudymai šaunamais ginklais, tuo tarpu JAV-se, turinčiose gyventojų tik keturis kartus daugiau, šaunamais ginklais nužudymų tais metais buvo 350 kartų daugiau. Nedraudimas laikyti ginklų veda į baisų piktinaudojimą.

Šv. Pranciškus iš Paola (1416—1507) Mažųjų Brolių vienuolijos kūrėjas. Jo šventė yra balandžio 2 d.

Iškrypimai filmuose

Nemažai neigiamos įtakos į JAV gyvenimą įneša iškrypę filmai ir televizija. Arizonos universiteto studijos parodė, kad prieš pradėdami eiti į vaikų darželį, vaikai daugiau kaip 60% savo laiko, kai nevaikščioja, nemiega, praleidžia prie televizijos. Pakartotini tyrimai parodė, kad prievartos stebėjimas filmuose sustiprino agresyvumą.

Chicagoje, Detroite ir New Yorke 1973 m. šaunamais ginklais buvo daugiau nužudyta negu 1966 m. buvo nužudyta 57-se didžiuosiuose JAV miestuose, įskaitant ir Chicagą, Detroitą ir New Yorką. Taigi nusikaltimų skaičius daugėja matomai.

Alkoholis

Daug nelaimių atneša gėrimas. JAV-se net 45,000 mirtinų susisiekimo nelaimių

įvyko 1975 m. Policijos tyrimai nustatė, kad didžioji dalis šių mirtinų nelaimių įvyko dėl vairuotojų įsikaušimo.

Amerikiečiai nesveikai apsikrauna taukais per daug valgydami. Tas pats maisto kiekis, kurį suvalgo 210 milijonų amerikiečių, būtų pakankamas išmisti 1.5 bil. kiniečių, vartojant jiems įprastą dietą. Per metus amerikietis sunaudoja daugiau kaip toną grūdų, įskaitant ir apie 100 svarų grūdų, sunaudojamų alaus ir whiskey gaminimui. Amerikiečiai per metus sunaudojo 3 mil. tonų trąšų vien savo vejelėms, golfų laukams; to pakaktų išauginti tiek grūdų, kad metus laiko išlaikytų gyvus milijonus kinų.

Keletas studijų parodė, kad nemažiau kaip pusė žmogžudysčių įvykdoma įgėrus. Alkoholikai 7 kartus daugiau miršta dėl nelaimingų atsitikimų, negu negeriantieji. Apie 41% alkoholikų moterysčių baigiasi perskyromis. Net tarp 22 ir 55% alkoholikų tėvų, vaikų taipgi tampa alkoholikais.

Godumas

Nemažai nuostolių visuomenei atnešama dėl godumo. Kartą vyriausybės agentai, norėdami sėkmingiau susekti suktybes Chicago vargšų šalpoje, pasiskelbė, kad jie yra gydytojai ir jie neturtingųjų rajone įsteigia kliniką, kur už gydymą mokės valstybinė šalpa. Tuoju net vienuolika firmų pasiūlė kyšius, jei tie „gydytojai“ stengsis pacientus nukreipti pas juos. Už tai žadėjo duoti 50% nuo gaunamų sumų arba žadėjo įrengti peršvietimų įtaisus ar apmokėti algą sekretorei, apmokėti elektros ir kanalizacijos įtaisų išlaidas. Investigatoriai nustatė, kad ta vienuolika Chicagos firmų apgaulingai iš valstybės išdo šalpų iš Medicaid surinko daugiau kaip 1.7 mil. dol.

Labai teisingai kitados indų kovotojas dėl teisingumo Mahatma Gandhi yra išsireiškęs:

— Žemė teikia pakankamai gėrybių patenkinti visus žmonių reikalus, bet to vis dar nepakanka žmogaus godumui patenkinti.

GYVENIMO NUOTRUPOS

Augustinas Tijūnėlis

Padėk, Viešpatie, tinkamai perrašyti savo kasdieninius įspūdžius, savo mėginimus būti Tau ištikimam.

Šį vakarą žmona išvažiavo į Jaunimo Centrą gilinti lietuvių kalbą. Aš palikau su vaikais.

Gražiai praleidom vakarą. Mokinomės katekizmo. Ačiū, Viešpatie, kad padėjai. Dažnai šios pareigos yra sunkios. Šį vakarą sklandžiai sekėsi. Gal dėl to, kad šiandien mėginau pasninkauti. Ne visuomet taip gerai sekasi.

2.6.79

Šį vakarą sėdžiu nepatenkintas. Per vakarienę per daug prisivalgiau. Tas faktas nieko nepadeda. Atleisk, Viešpatie, kad taip kreivai gyvenu.

Kitas dalykas, kuris ramybės man neduoda, tai, kad netikiu mokymo būdą, kurį pasirinkom rašydami sutvirtinimo sakramento knygutę. Mudu su žmona rašom visokius išraitimus kurie gražūs ir įdomūs, bet neduoda tikėjimo pagrindo.

Mums reikia rašyti apie pagrindines tikėjimo tiesas. Jas aiškinti, duoti pavyzdžius. O ne taip sau įdomių pratimų viso-

Paguoda
nešant
kryžių.

kliausių. Padėk, Viešpatie, išbristi iš šių balų. Ir duok dvasinės ramybės.

Vaikai ir žmona prausias, o aš šiek tiek pasimetęs. Ieškau Viešpaties, bet Jo neberandu. Ir esu nepatenkintas. Ką daryti, kad Tave ir Tavo veiklą vėl atrasčiau? Reikia melstis.

Einu tai daryti.

2.7.79

Šį vakarą visa mūsų šeima dalyvavom privačiose šv. Mišiose draugų namuose. Tai buvo daroma su vietinio klebono leidimu. Gražiai pasimeldėm ir pabendrauom.

Žmona ir aš prašėm specialių maldų, kad grupė pasimelstų už mudviejų sutvirtinimo sakramento knygutę.

Po šv. Mišių šnekučiuavom šia tema. Paaikškėjo knygutės forma. Sugavota for-

ma atrodo tiks visiems. Dabar tik liko darbo ją prirašyti. Širdy jaučiuos gerai apie tai kas vyksta. Bus progos prirašyti visokių patarimų ir pratimų. O mokytojas ar tėvai turės gerokai medžiagos iš kurios pasirinkti. Galės parinkti tokią medžiagą, kuri geriau atitiks vaiko vystymosi laipsnį.

Gilus ačiū už tai, Viešpatie. Šis klausimas mane labai slėgė. O šį vakarą jaučiu tam tikrą klausimo išrišimą.

Vaikučiai jau lovose, žmona žiūri žinias. Laikas ir man ką gražaus paskaityti ir keliauti į sapnų karalystę.

2.8.79

Šį rytą skubėjau apsirengti, nes norėjau porą minučių parašyti ką nors.

Ieškojau popierio, bet neradau. Laimei, atsiminiau, kad žmona sutvarkė mūsų

popierių spintelę. Atidariau stalčių ir štai — popieris! Esu, jai dėkingas už tai. Ir Viešpačiui, nes Jis davė jai stiprybę ir meilę tai padaryti.

Po darbo eisiu susitikti su savo dvasios vadu. Pereitą savaitę mudu susitarėm, kad reikia ką nors daryti apie įgyvendinimą sielos ir kūno gerų darbų. Abiems atrodo, kad čia Viešpaties malonės traukimas. Žiūrėsim kas iš to išeis.

Šį rytą jaučiuos gerai. Graži diena, nors ir šalta. Tikiuos, kad mašina užsives.

O dabar, į tarnybą.

2.15.79

Suradau porą lakštų raštų tą vakarą, kada naujausias „Laivo“ numeris mus pasiekė.

2.5.79

Šį vakarą grįžus iš darbo laukė manęs malonios staigmenos. Vaikai tuoj papasakojo, kad žmonos sesuo mus aplankė, ir nupirkus atnešė riestainių. Ir man palikęs vienas. Riestainiai yra viena iš mano silpnybių, tai naujiena man labai patiko.

Bet kita staigmena, tai daug svaresnė. Paštininkas atnešęs naują „Laivo“ numerį ir jame mano aprašymėlis įdėtas! Čia tai puikios žinios! Tuojauėjau skaityti.

Ir vėl pergyvenau tą linksmą, ramią rudenio dieną, kurioje stengiausi būti ištikimas Kristui. Vaizdžiai prisimenu visą tą poilsio dieną. Tikrai Jėzaus ramybė buvo mūsų tarpe.

Dabar, šį vakarą, ir vėl galvoju kaip būti ištikimu Kristui šiuo momentu.

Sėdžiu prie stalo. Veiklos aplink nedaug.

Mašinėlė trata. Elenutė mūsų jauniausioji, dainuoja savo lovytėje, „Esu gražiai išmokyta, moku dailiai austi...“

„Tėte, kodėl tu išsiuntei savo rašinį į „Laivą“?“ ji užklausia.

„Todėl, kad maniau kad redaktoriui patiks ir jis įdės į žurnaliuką“.

„Tėte, ką dabar rašai?“

„Kitą rašinį“.

Dainuoja toliau.

Žmona prausias. Kiti jau turbūt miega.

Ant rašomojo staliuko kažkas paliko atspausdintą ir iškirptą dvylikamečio piešinį. Jis vaizduoja vandens jaučius, siluetinius žmones, paplūdusius laukus ir tolumoje, staigiai riestus namukų stogus. Paveiksluko antraštėje žodžiai, „Vaikai gali padėti savo tėvams laukuose, kad visi turėtų pakankamai valgyti“. Tai rašo Nkurak Saengsai, 12, berniukas iš Thai valstybės.

Šis paveikslukas iškirptas iš metinės apyskaitos aplinkraščio Christian Children's Fund organizacijos. Mat mūsų šeima išlaiko vieną berniuką Indonezijoje. Mudu su žmona kalbėjome, kad gal reikėtų ir dar vieną vaiką paimti.

Čia turbūt ir bus ištikimybė Kristui. Jis moko, kad reikia alkaną pavalgydinti.

Taip pat, ant rašomojo staliuko yra paliktas senas, 1974 metų, „Life“ žurnaliukas.

Pirmam puslapyj duota metinė santrauka paveikslukuose. Beveik kiekvieną mėnesį parodytos kokios staigmenos ir blogybės; tai sukurs, tai žmonių užmušta, tai pasibaisėjimą sukeliantis filmas, tai Baltųjų Rūmų juostelės atiduodamos...

Kryžius, kryžius, kryžius...

Kas iš mūsų bepajėgiam jį naudingai nešti? Kur ištikimybė Jėzaus kryžiui?

Net gaili šypsena ant mano lūpų...

Prie to paties staliuko ant kurio dabar rašau, aš ir šį rytą sėdėjau, ir rašiau.

Bet su įnirtimu, su pykčiu, su dideliu dvasiniu stenėjimu. Mat žmona privertė pusvalandžiui susikaupti ir parašyti porą puslapių užsiimtajam bendram darbui — sutvirtinimo sakramento knygutei.

Kaip buvo **mano** kryžius nešamas šį rytą?

Nelabai pavyzdingai.

Žmona užsisuko žinių pasižiūrėti.

Televizijoje kalba apie orą.

Kas mums primena tuo pačiu laiku kaip oro „pranašystės“ daromos, kad šiomis dienomis yra auksinė proga kryžių nešti? Kokia dvasiškai turtinga ši žiema galėtų būti! Ar išnaudojau visas progas?

Agonija. Kun. Pijaus Brazauskos piešinys.

Rodo kažkokios filmos gabalėlį. Šneka moteriškas balsas, „Ar tai galį vadinti vedybine patirtimi!? Mudu gyvenom kartu tik šešias savaites!“

Kaip maišo mums protus! Ar galima tokį gyvenimą net vadinti vedybiniu?

Kaip žodžiai kasdien nuvertinami!

Ir tai tiesa kur tik bepasisuktumėm. Laikraščiuose, žurnaluose, radijų, televizijų, reklamose. Visur šneka, kaukia, cypia. Kur galas? Koks tikslas? Ar tik tam žodžiai, kad tik sukeltų mums kokį norą? Kad pirtumėm?

Kur ištikimybė Kristui?

Jo žodžiui.

Jokiu būdu negalima sau leisti galvoti, kad konsekracijos žodžiai tokioj pat kategorijoje kaip ir reklamos!

O gal tiksliau, kad žodžiai tokie pat, tik Dievo veikla per juos labai skirtinga.

Kai kuriuose žodžiuose Kristus pasislepia.

Gal Jis pasislepia visuose žodžiuose, tik aš nebeįstengiu Jo atrasti?

Gal mano siela akla?

Kristus veikia turbūt ir reklamose, tik aš Jo veiklos neužčiuopiu.

Dabar kažkas televizijoje šneka su Britų akcentu apie antrojo pasaulinio karo žydus. Vis žmonės neleidžia šiems baisiems įvykiams dingti užmaršty.

Bet ir ta tragedija buvo kai kuriems dangiškojo aukso kasyklos. Kiek žmonių reagavo į šį kryžių ir įsivėlė į pagrindžių veiklą žydus gelbėti! Kiek žmonių gaus Kristaus pagyrimą, „Aš buvau persekiojamas, o tu man padėjai!“ Eik į dangaus karalystę!“

Kryžius, tai proga gėriui pasireikšti.

O ištikimybė tam gėriui, yra ištikimybė Kristui.

Kur mano auksinis kryžiukas šiam vakarui?

Ogi, plaukus plauti! Labai nemėgstu.

Taigi, reikia nustoti darius tai kas malonu: galvoti apie nuostabią Dievo veiklą, ir daryti — nešti savo kryžiuką.

Tik veikla Dievo karalystė buvo patatyta, o ne tik galvojimu apie ją.

Ir čia ištikimybė Kristui.

2.9.79

Kaip man būti ištikimu Kristui šiuo momentu?

Vakaras. Vaikai žiūri vaikų programą televizijoje. Žmona su sūnum ruošias rytojaus iškilmėms — sūnus priims susitaikymo sakramentą pirmą syk savo gyvenime. Už poros mėnesių, pirmąją komunią.

Aš rašau, meldžiuos ir galvoju.

Šiandien važinėdamas darbo reikalais klausiaus radijo. Protestantai švenčia ypatingą savaitę. Ta proga turi gerų kalbėtojų.

Šiandien jie šnekėjo apie **Laišką žydams**, 13-tą perskyrimą. Parvažiavęs pasiskaičiau.

„Prisiminkite kalinius, tarsi patys būdami kaliniai, prisiminkite skriaudžiamuosius, nes patys tebesate kūne“. (Žyd. 13, 3). Kas vyksta mūsų broliams mistiniame kūne, vyksta mums. Jei jie Sibire, taip pat ir mes. Negalime jų pamiršti. Reikia už juos melstis.

„Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Dievas yra pasakęs: 'Niekad aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu'“. (Žyd. 13, 5). Dažnai susijaudinu apie savo šeimos finansinę padėtį, ir pradedu norėti pinigų, lyg tai būtų išganymas arba jo garantija. Čia, manau, netvarkingi jausmai. Man reikia ieškoti Dievo karalystės pirma, o visa kita bus duota. Taip man buvo gyvenime iki šiolei. Manau bus taip ir toliau.

„Klausykite savo vadovų ir būkite jiems atsidavę, nes jie budi jūsų sielų labui“. (Žyd. 13, 17). Manau čia auksiniai žodžiai. Ypač šioms dienoms. Mums reikia klausyti popiežiaus ir vyskupų. Sekti ką jie iš meilės mus mokina.

2.10.79

Šiuo momentu nervuojuos ir pykstu. Nežinau kodėl. Viešpatie, padėk. Kažkas drumsčia širdį. Iš kažkur nepasitenkinimas ima.

Turbūt turiu per daug laisvo laiko. Padėk, Viešpatie.

Tu sakei: prašykite ir gausite. Aš prašau ramybės.

Priėmiau susitaikymo sakramentą (išpažintį) šiandien. Sąžinė rami. Tai ko trūksta? Noris iš kailio šokti laukan.

Trūksta aiškaus tikslo ką noriu daryti. Viešpatie, padėk. Duok man tikslą, kad galėčiau susiimti.

Jaučiu, kad niekas kitas nepadės, tik malda.

Taigi, einu melstis.

2.13.79

Šiandien, susitaręs su dvasios tėvu, aplankiau vieną moterį, kuri sulaukus virš 90 metų. Dar gerai laikosi, bet jai sunku pasigaminti valgyti.

Nors jau netoli dešimtos valandos, verdu tirštą sriubą. Rytoj prieš devynias jai nunešiu. Sriuba dideliui katilui, tai ji galės pasišildyti kai panorės.

Šis aplankymas man davė tam tikrą savo bėdų perspektyvą. Kažkodėl šiandien aiškiau jaučiu kas svarbu gyvenime, kas ne. Ir tai mane labai laisvina.

Kas svarbu? Kiek meldies ir kokias dorybes galėjai sukrauti gyvenimo bėgyje. Ir šiek tiek sveikatos.

Žodžiu, svarbu asmeninis spindėjimas. Jei žmogus spindi, tai ir senatvėje nebūsi žmonių pamirštas.

Čia svarbi įžvalga.

Viešpatie, Tau labai dėkoju už savo ir šeimos sveikatą. Už tai, kad mes galime dalytis. Nereikėjo du syk galvoti apie sriubos išlaidas. O čia, gerai.

Šį vakarą jaučiu didelį pasitenkinimą širdy, nes jaučiu, kad randuos ant tikrojo kelio.

Man žmonės jau ilgoką laiką patardavo kad įsigyčiau kokį nors užsiėmimą šalia darbo. „Hobby“. Kiek aš jų esu ieškojęs! Man visi atrodo per daug kainuoja ir laiko gaišinimas. O šis sriubos virimas — tikras malonumas! Nes žinau, kad naudingas darbas.

Jaučiuos vėl dalelytę atradęs tikrojo savęs.

Ačiū, Viešpatie!

DIEVO TARNO ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Beatifikacijos Bylos Žinios

Nr. 2 (nr. 251)

1979 M. KOVAS — BALANDIS

27-ji METAI

ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO PAŽIŪRA Į DARBININKŲ KLAUSIMĄ

Kun. dr. Juozas Vaišnora

**Kalba pasakyta per Vatikano
radiją 1979.I.27**

Arkiv. Jurgis Matulaitis lietuviams daugiau žinomas kaip kunigas, vienuolis, Vilniaus vyskupas, Marijonų Vienuolijos atgaivintojas, poros seserų vienuolių steigėjas, Lietuvos Bažnytinės Provincijos įsteigėjas. Mažiau žinomas, kaip sociologas, krikščioniškosios demokratijos propagatorius ir ypač darbininkų klasės gynėjas. Minėdami šiandien jo 52-sias mirties metines, panagrinėsime jo socialinių klausimų sampratą, jo veiklą socialinėje srityje.

Nors pats Jurgis Matulaitis buvo stamboko Suvalkijos ūkininko sūnus, tačiau, vaikystės metuose likęs našlaitis, dėl ligos turėjęs pertraukti mokslą, kelis metus dirbo tėvų ūkyje paprastu darbininku — bernu. Jis praktiškai pažino žemės ūkio darbininkų padėtį, jų santykius su darbdaviais ūkininkais. Vėliau studijuodamas tiek Kielcuose, tiek Šveicarijos Friburge, šalia tiesioginių filosofijos ir teologijos studijų, ypač domėjosi krikščioniška sociologija, išstudijavo popiežiaus Leono XIII garsiąsias enciklikas „Rerum Novarum“ ir „Graves de Communi“, susipažino su krikščioniškosios demokratijos sąjūdžiais įvairiuose Vakarų Europos kraštuose, o teologijos studijose ypač gilinosi į teologijos traktatus apie teisingumą ir teisę. Vėliau, kaip kunigas, dirbdamas pastoracinį darbą, susidurdavo su tais laikais skaudžiu darbininkų

klausimu, jų skurdu, vargais ir rūpinosi, kaip Evangeljos šviesoje tuos skaudžius klausimus spręsti.

Dėl ligos priverstas likti Varšuvoje 1905—1907 m. savo dėmesį sukaupė į Lenkijos darbininkų būklę, kuri buvo reikalingi teisingesnio sprendimo, krikščioniškosios sociologijos požiūriu. Dėl to Jurgis Matulaitis pirmiausia savo įsteigtame laikraštyje „Towarzysz pracy“ (Darbo Draugas) išdėstė krikščioniškosios demokratijos principus. Tie principai yra: visų piliečių lygybė prieš įstatymus ir visų dalyvavimas valdyme balsavimo keliu. Piliečių lygybės pagrindas yra pabojimas žmogaus vertybės, kaip laisvos ir autonominės būtybės. Kad toji vertybė būtų ne tik fikcija, reikia plačius liaudies sluoksnius pakelti materialiniu, intelektualiniu ir moraliniu požiūriu. Socialiniu požiūriu tikroji demokratija siekia teisingumo ir bendros žmonijos meilės. Kadangi dirbantieji sudaro didelę visuomenės dalį ir jiems netaikomas teisingumas, todėl krikščioniškoji demokratija pirmiausia rūpinasi darbo žmonių gerove ir nauda. Demokratią vertina žmogų pagal jo asmens vertę.

Tokias teoretines tiesas, Jurgis Matulaitis stengėsi realizuoti praktiškai. Jis 1905 m. įsteigė Lenkijoje „Krikščionių Darbininkų Draugiją“, parašė jos įstatus, leido darbininkams laikraštį. Draugijos pagrin-

dinis tikslas — pakelti darbininkų religinį, moralinį, intelektualinį, medžiaginį ir tautinį lygį. Draugija nariais greitai augo. Ji 1906 m. jau turėjo apie 50.000 narių, su skyriais visoje Lenkijoje. Laikraštis, kurio redaktorium buvo pats Jurgis Matulevičius, iš karto pavadintas „Towarzystwo Pracy“ (Darbo Draugas), vėliau gavęs „Pracownik Polski“ vardą, stengėsi darbininkus ne tik informuoti darbininkams rūpimais klausimais, bet ir juos raginti, kad jie reikalautų jiems priklausomų teisių. Laikraštyje duodavo žinių, kas darbininkų jau atsiekta kituose kraštuose, ką laimi darbininkai susibūrę į darbininkų sąjungas ir draugijas. Taip išauga jėga, kada jau ne kiekvienas atskirai derasi su fabriko savininku, bet visa sąjunga, kur darbininkas nėra beginklis, atiduotas kapitalo vilkui, bet tampriai susijungęs su draugais.

(Tąsa kitame, B.B. Žinių numeryje)

Dievo tarno arkiv. Jurgio Matulaičio pagalba

Lietuvoje, Biržų rajone, N. mieste gyvena moteris N.N. Ji augo labai vargingai, bet iš mažų dienų buvo labai religinga. Jaunystėje atkakliai siekė mokslo. Kelis metus mokytojavo pradžios mokykloje, bet kaip mokytoja susilaukė įvairių sunkenybių dėl to, kad nenorėjo atsisakyti bažnyčios lankymo. Jai buvo siūlomos aukštesnės pareigos, kad tik atsisakytų savo religingumo. Bet ji nesutiko tai padaryti. Pagaliau visai metė mokytojos darbą ir liko namų šeimininke. Ji yra labai jautri vargšams ir socialinėms neteisybėms, kurių pati savo gyvenime daug patyrė. Yra veikli, energinga, nors nestiprios sveikatos, virš 40 metų amžiaus. Ji pasakoja, kad savo gyvenime nekartą yra patyrusi vargšų globos palaimą. Jei gyvenime ištikdavo ją kokie sunkumai, ji imdavo slaugyti ligonius, apleistas senutes, našlaičius. Jai nuo to palengvėdavo. Atrasdavusi dvasinę

ramybę. Ir dabar, neturėdama tarnybos, atliekamą laiką ir išteklius sunaudoja lankydama suvargusias miesto seneles ir ligones. Pasirūpina gauti iš ligoninės išbrokuotų ir nurašytų antklodžių, patalynės ir baltinių. Juos neša savo slaugomoms ligonėms: išskalbia ir pakeičia baltinius ir patalynes.

Savo darbuose ji nuolat šaukiasi arkiv. Jurgio užtarimo. Ji Dievo Tarną Jurgį Matulaitį tiesiog vadina „šventuoju Jurgiu“. Ji papasakojo porą nuostabių pagalbos įvykių.

„Aš lankiau vieną vargšę senutę. Ją apšvarindavau, patalynę pakeisdavau, valgyti nupirkdavau. Kartą aš užėjau pas ją. Matau, kad ji atsimainiusi, nebenori su manimi kalbėti. Klausiu, kas atsitiko. O ji sako:

— Tu pati žinai, kas atsitiko. Dingo mano pinigai iš po pagalvės. Niekas kitas pas mane nesilanko, tik tu. Taigi ir pinigus tu paėmei. Nebenoriu iš tavęs jokių paslaugų! — Prašo daugiau jos nelankyti.

Mane labai sukrėtė toks įtarimas. Mano įtikinėjimai, kad aš jos pinigų neėmiau, buvo kaip žirniai į sieną. Ji kartojo savo:

— Niekas be tavęs į mano kambarį nebuvo užėjęs. Tik tu galėjai paimti pinigus.

Palikus ją, ėmiau melstis į šv. Jurgį, kad gelbėtų mane. Juk senelė galėjo ir kitiems pasakoti, kad aš ją apvogusi, ir mane gresė dideli nemalonumai. Nepasakysiu, kiek laiko praėjo man besimeldžiant į ark. Jurgį — tikrai ne vienas vakaras — ir štai kartą naktį ji susapnuoju. Atėjo jis, kaip ir kitais atvejais, basas, apiplyšusiais vargšo drabužiais. Tačiau iš veido gerai jį pažinau. Patyręs mano bėdą, jis sako:

— Jos pinigai yra kišenėje jos vatinės, kuri kabo sandėliuke ant sienos.

Atsibudusi, ilgai nelaukdama aš nuėjau pas senutę ir papasakojau jai savo sapną, prašydama, kad ji keltųsi ir eitų su manim atsirakinti sandėliuko ir patikrinti kišenių. Man buvo svarbu, kad ji pati įsitikintų, kad pinigai buvo jos kišenėje, nes kitaip ji leng-

vai būtų galėjusi galvoti, kad aš pati atnešusi pavogtus pinigus ir norinti užtrinti savo nusikaltimą.

Taip ir padarėme. Ji atsikėlė, išėjus atsitirakino sandėliuką, ir mes abi įėjome. Bijodama, kad sapnas nepasirodytų tuščias, eidama aš mintyje šaukiausi: „Marija, neapleisk!“

Įkišusi ranką į vatinukės kišenę, užtiko kažką įvyniotą į skarelę. Ištraukė — skarelėje buvo jos pinigai.

Paaikšėjo, kad atsitiko taip. Prieš kiek laiko, velykinės proga, aš ruošiausi parvesti jai kunigą. Reikėjo apšvarinti kambarį. Ji tuomet atsikėlė. Bijodama palikti pinigus po pagalve, juos įsidėjo į vatinukės kišenę ir ten juos pamiršo. Tik man pasakojus apie sapną, ji ėmė prisiminti, kur pinigus padėjo. Eidama rakinti sandėliuko, murmėjo: „Visko gali būti...“

Ir anksčiau per sapną ne vieną kartą arkiv. Jurgis man buvo pasirodęs, vis basas, vis prastais drabužiais, tai įspėdamas, tai pamokydamas mane“.

— — —

„Turėjau dar ir antrą nuostabų atsitikimą. Kartą, miegodama savo namuose, buvau pažadinta beldimosi ir balso:

— Kelkis, eik į gatvę! Ten guli žmogus. Sušals jisai.

Atsikėliau, apsivilkau ir išėjau pažiūrėti. Buvo apie 25 laipsniai šalčio. Apžvelgiau kelią. Nieko nesimatė. Visur tylu — nė garso. Sugrįžus vėl atsiguliau. Užmigau. Vėl pažadino mane beldimas į langą. Balsas sakė:

— Sušals žmogus. Prikelk jį, parsivesk ir apnakvydink!

Vėl atsikėliau. Išėjau į kelią. Kiek toliau paėjusi, pamačiau ant sniego kažką kniūbsčią gulint. Priėjus arčiau, išgirdau inksčiant. Ant sniego gulėjo žmogus. Pažadinau jį, prikėliau, parsivedžiau į vidų, paguldžiau ant žemės. Jis sušilo, atsigavo. Buvo tai rusas, kuris įgėręsėjo namo ir paklydo. Būtų sušalęs, jei ne tas paslaptingas manęs pašaukimas. Vėliau aš jį paklausiau, ar jis beldėsi į langą. Atsakė nesi-beldęs“.

Pasakotoja yra įsitikinusi, kad tas paslaptingas balsas, raginas gelbėti nelaimingą žmogų buvo ne kieno kito, o tik ark. Jurgio

— — —

Šis pasakojimas yra užrašytas 1978.VIII.16 taip, kaip pati autorė pasakojė. Vėliau jai duotas aprašymo egzempliorius. Perskaičiusi, ji padarė keletą nereikšmingų patikslinimų. Taigi šį rašinį galima laikyti autorizuotu. Pasakotoją pažįstu kaip labai dorą ir kilnią moterį. Jos liudijimą laikau patikimu. Slaugyta jos senutė yra mirusi prieš keletą metų.

Pasirašė kun. G.B.

Kas naujo arkiv. J. Matulaičio beatifikacijos byloje

Jei kas sekė tai, kas spaudoje buvo rašyta apie arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos bylos eigą, galėjo pastebėti, kas jau atlikta ir kas seka toliau.

Paskutinis didelis ir svarbus darbas buvo: iš abiejų procesų (informacinio ir apaštališkojo) liudininkų parodymų apie Dievo Tarno Jurgio dorybes, surinkti į draugę, į vieną rinkinį vad. „Summarium“ visa tai, kas pasakyta apie jo dorybes. Tai buvo padaryta 1976 m. ir atspausdinta 1977 m. Susidarė 562 puslapių didelio formato tomas. Jo keli egzemplioriai 1977 m. gegužės mėn. buvo įteikti Tikėjimo Gynėjui, kad jis paskaitytų ir padarytų pastabų, priekaištų.

Reikia pasakyti, kad Tikėjimo Gynėjas savo darbą, palyginti, atliko greitai. Jo pastabos, spaustuvėje atspausdintos yra gautos 1978 m. lapkričio mėn. Sakau „greitai“, nes informacinį procesą užbaigus, Tikėjimo Gynėjas savo pastabas rašė ištisus ketverius metus...

Pastabos (animadversiones) sudaro 45 spaudos puslapius. Pastabų iš viso yra 46. Vienos jų yra labai lengvai atsakomos,

paaškinamos, kitoms paašškinti reikės pridėti atitinkamus dokumentus.

Tikėjimo Gynėjui liko neaiškūs ypač trys dalykai.

1) Marijonų Vienuolijos atnaujinimas, nes procese buvo liudininkų, kurie teigė, kad atnaujinimas padarytas paskubomis, dar esant tam tikram skaičiui gyvų „baltųjų“ marijonų. O Matulevičius skubėjo dėl to, kad jau buvo likęs tik vienas Vienuolijos Vyr. Vadovas Tėvas Senkus.

2) Kai kurie liudininkai prasitarė, kad Dievo Tarnas Jurgis, valdydamas Vilniaus vyskupiją, nebuvo visiems lygus: jis labiau rėmęs lietuvius, nesugebėjęs sutaikyti įvairių tautybių katalikų.

3) Tikėjimo Gynėjui neaišku, kodėl vysk. J. Matulevičius turėjo atsisakyti iš Vilniaus vyskupijos valdymo. Atrodo, kad buvo priverstas tai padaryti, kas rodytų jo netinkamumą tose pareigose.

Savo pastabas Tikėjimo Gynėjas baigia tokiais žodžiais: „Jei atskiri klausimai objektyviais argumentais ir patikimais dokumentais bus nušviesti ir visos abejonės išsklaidytos, dvasinis ir apaštalinis Dievo Tarno paveikslas, visus šešėlius išsklaidžius, gaus naujos šviesos, ir pats kilnus beatifikacijos procesas bus laimingai užbaigtas, kaip to daugybė tikinčiųjų, ypač lietuvių, laukia su viltimi, kad jis greičiau būtų užbaigtas“.

Neaiškumas išaiškinti, į pastabas ir priekaištus atsakyti, pagal įstatymus, turi bylos advokatas. Jis dabar rūpestingai studijuoja Tikėjimo Gynėjo „Animadversiones“ ir rengia atsakymus. Žinoma, visam tam darbui reikės tam tikro laiko. Atsakymai vėl bus atspausdinti ir įteikti Tikėjimo Gynėjui. Jei jo atsakymai bus patenkinti, beatifikacijos bylai bus duota tolimesnė eiga. Šventųjų Skelbimo Kongregacija svarstys ir spręs, ar galima Dievo Tarno Jurgio dorybes pripažinti heroiskomis, aukšto laipsnio, kas yra svarbiausias jo šventumo ženklas. O tikinčiųjų lietuvių šia byla susidomėjimas, jos rėmimas ypač maldomis yra dar viena šiai bylai parama.

Generalinis Postulatorius

AUKOS GAUTOS DIEVO TARNO ARKIV. JURGIO MATULAIČIO BEATIFIKACIJOS BYLOS REIKALAMS 1978 M. LAPKRIČIO—GRUODŽIO MĖN.

Per Vicepostuliatorių kun. J. Dambrauską, MIC Amerikoje aukojo:

50 dol. Juknelis; **25 dol.** L. Stukas; **20 dol.** J. Jansonas; **10 dol.** D. J. Vizgirdas ir L. Subonis; **7 dol.** P. Tarulis; **5 dol.** L. Chepulis ir F. Petruška; **3 dol.** E. Samas; **1 dol.** A. Šulaitis.

Per Vicepostuliatorių kun. J. Sakevičių, MIC Anglijoje aukojo:

20 angl. sv. Mr.s V. Franczyk; **15 sv.** M. Griškauskienė; **10 sv.** K. Šaknaitis; **2 sv.** Motiejus Janulis.

Generalinis Postulatorius Romoje gavo: **100 dol.** V. Prižgintas; **25 dol.** Mons. V. Balčiūnas ir Vanda Urbonas; **10 dol.** Kun. J. Tautkus; **15 angl. sv.** M. Griškauskienė.

Visiems aukotojams Generalinis Postulatorius labai dėkoja ir prašo Dievo atlyginti visiems gausiomis malonėmis per Dievo Tarno Jurgio užtarimą.

1979 M. SAUSIO MĖN.

Per Vicepostuliatorių kun. J. Dambrauską, MIC Amerikoje aukojo:

8 dol. D. Vizgirdas; **5 dol.** L. Chepulis ir M. Naruševičius.

Per Vicepostuliatorių kun. J. Sakevičių, MIC Anglijoje aukojo:

20 dol. Kun. L. Zaremba, SJ; **5 dol.** Mrs. E. Connelly. **1500 belg. fr.** Ona Grebliauskienė; **500 belg. fr.** N.N.; **20 angl. sv.** M. Griškauskienė ir K. N.; **10 angl. sv.** K. Šaknaitis; **5 angl. sv.** V. Sirvidienė ir A.B.; **3 angl. sv.** O. Vagnerienė.

Generalinis Postulatorius Romoje visiems aukotojams labai dėkoja ir prašo Dievą atlyginti visiems gausiomis malonėmis per Dievo Tarno Jurgio užtarimą.

Prisikėlimas. Ses. Mercedės piešinys.

Linksmą dieną mums nušvito... kėlė Kristus, mirtis krito

J. Vaškas

Šv. Lukas Evangelistas šitaip aprašo šią linksmą dieną. Pirmąją savaitės dieną, rytui brėkstant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo, o įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno. Jos sutriko ir nežinojo, ką daryti, bet štai prisitartino du vyrai spindinčiais drabužiais. Moterys nusigando ir nuleido žemyn akis, o tie vyrai prabilo: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje: 'Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!' Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius. Moterys sugrįžo nuo kapo ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems kitiems. Tai buvo Marija Magdalietė, Joana, Jokūbo motina Marija; jos ir jų draugės papasakojo tai apaštalams. Tas pranešimas jiems pasirodė esąs tuščios šnekos, ir jie moterimis netikėjo. (Lk 24:1-11).

Šv. Jonas apaštalas tolesnę šio nuostabaus įvykio eigą šitaip aprašo: Tuomet Petras ir tas kitas mokinyš (pats šv. Jonas apaštalas buvo tas „kitas mokinyš“, tik iš kuklumo savęs vardu nemini) išsiruošė ir skubėjo prie kapo. Abu bėgo kartu, bet tas kitas mokinyš, bėgdamas greičiau, pralenkė Petrą ir pirmasis pasiekė kapą. Pasilenkęs, jis pamatė padėtas drobules, bet į vidų nėjo (tuo parodydamas Petro pirmenybę ir reikšdamas jam pagarbą). Jam iš paskos atvyko ir Simonas Petras, ir įėjo vidun. Jis pamatė padėtas drobules ir skepetą, dengusią jo galvą. Ji nebuvo padėta kartu su drobulėmis, bet atskirai suvyniota ir padėta kitoje vietoje. Tuomet vidun įžengė ir tas

kitas mokinyš, kuris pirmasis atvyko prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. Mat iki šiol jie dar nebuvo supratę rašto, kad jis turėjo prisikelti iš numirusių. Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo (Jn 20:3-10).

Šv. Paulius paaiškina dėl ko Kristus turėjo prisikelti

Kristaus iš numirusių Prisikėlimas yra istorinis įvykis ir krikščionių tikėjimo bei gyvenimo pamatas. Senovės pasaulyje Korintas buvo garsus kaip labiausiai ištvirkęs miestas visoje Romos imperijoje. Jo gyventojų sudėtis buvo labai marga, nors Pauliaus atverstųjų tikinčiųjų vardai daugiausia romėniški, kurie prieš atsivertimą buvo pagonyš, netikį į pomirtinį gyvenimą.

Tačiau gyvenant pomirtiniu gyvenimu netikinčių ir šlykščiausių ištvirkavimu užsimančių pagonių tarpe, lengva buvo naujai iš pagonybės atsivertusiems į krikščionybę mesti savo tikėjimą į Kristaus Prisikėlimą ir grįžti į ankstesnę, taip viliojantį kūno geidulių tenkinimui atsidavusį, gyvenimą.

Turėdamas tokią padėtį prieš akis, šv. Paulius ir rašo tai kas seka:

Broliai, aš aiškinu jums Evangeliją, kurią esu jums paskelbęs, kurią priėmėte, kurioje stovite ir kuria pasieksite išganyką, — jeigu jos laikotės taip, kaip esu jums skelbęs; kitaip būtumėte veltui įtikėję.

Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai; jis pasirodė Kefui, paskui dvylikai apaštalų. Vėliau jis pasirodė iš karto daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas tebegyvena

iki šiolei, o kai kurie yra užmigę. Po to jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. O visų paskiausiai, lyg nelaiku gimusiam, jis pasirodė ir man.

Juk aš esu mažiausias iš apaštalu, nevertas vadintis apaštalu, nes esu persekiojęs Dievo Bažnyčią. Bet Dievo malone aš esu, kas esu, ir jo man suteiktoji malonė neliko bergždžia. Aš daugiau už juos visus esu įdėjęs triūso, žinoma, ne aš, o su manimi esanti Dievo malonė. Taigi ar aš, ar jie, — taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote.

Skelbiama apie Kristų, kad jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaipgi kai kurie iš jūsų sako, jog nesą mirusių prisikėlimo?! Jeigu nėra mirusių prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias Jūsų tikėjimas. Tuomet mes liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome Dievo akyse, kad jis prikėlęs Kristų, kurio jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji negali būti prikelti. Juk jei mirusieji negali būti prikelti, tai ir Kristus negali būti prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. Taip pat ir užgimusi Kristuje yra žuvę. Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių.

Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių, kaip pirmgimis užgimusiųjų tarpe.

Kaip per žmogų (Adomą) atsirado mirtis, taip per žmogų (Kristų) ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti, tačiau kiekvienas pagal savo eilę. Pirmasis bus Kristus, tada priklausantys Kristui jo atėjimo metu (I Kor 15:1-23).

Šv. Tomas Akviniėtis klausia, ar reikėjo Kristui prisikelti

Tryliktame šimtmeityje garsusis šv. Tomas Akviniėtis teigiamai į šį klausimą atsako nemažiau garsioje savo teologijos „Sumoje“ (santraukoje) dėl 5 priežasčių.

Pirmiausia, kad būtų pabrėžtas Dievo

teisingumas, kuris turi išaukštinti tuos, kurie dėl jo meilės nusižemino, anot Marijos lūpomis išreiktų Šv. Dvasios žodžių: „Jis numeta galiūnus nuo sostų ir išaukština mažuosius“ (Lk 1:52). Kadangi Kristus iš klusnybės Tėvui ir Tėvo meilės nusižemino net iki kryžiaus mirties, **reikėjo**, kad Dievas savo žmogumi tapusį Sūnų išaukštintų garbingu jo prikėlimu, pagal psalmės žodžius: „Ištyręs esi mane, Dieve, pažįsti, žinai, kada sėdu (mano nusižeminimą), keliuosi (mano garbę, mane prikeldamas“ (Ps 138:1).

Antra, tikinčiųjų tikėjimui sustiprinti. Jeigu Kristus, žadėjęs prisikelti trečiąją dieną, būtų neprisikėlęs, tuo pačiu būtų visą savo mokslą padaręs įtartina ir nepatikimą. Tuomet tuščias būtų tikėjimas ne tik į kūnų iš numirusių prisikėlimą, nuodėmių atleidimą, bet ir visas kitas Kristaus skelbtas tiesas.

Trečia, vilčiai atgaivinti. Tikėti į kūnų iš numirusių prisikėlimą nėra jau taip lengva, nes žmogus kur besidairytų, visur susiduria su mirtimi, visur mato žmones mirštant, bet nemato jų iš numirusių prisikeliant. Tuo tarpu šv. Paulius aiškiausiai rašo: „Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių, kaip pirmgimis užgimusiųjų tarpe“ (I Kor 15:20).

Ketvirta, žemiškam gyvenimui sudvasinti. Šv. Paulius nuolat kreipė pirmųjų krikščionių dėmesį į reikalą pakeisti savo gyvenimą, visiškai atsisakant savo pagoniškų papročių ir pradėdant naują malonės gyvenimą, kurio pavyzdį mums duoda Kristaus prisikėlimas. „Taigi krikštu mes esame palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovingo galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą“ (Rom 6:4). „Jei esame suaukę su jo mirties paveikslu, būsime suaukę ir su jo prisikėlimo“ (Rom 6:5). „Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje“ (Rom 6:11).

Penkta, atbaigti mūsų atpirkimui. Savo kančia ir mirtimi Kristus mus atpirko ir pelnė mūsų naudojimuisi visas išganymui

reikalingas malones. Tačiau, kad naudotumėmės tomis malonėmis reikėjo uždegti mūsų širdis dangiškųjų ir amžinųjų gėrybių troškimu. Tą uždegimą geriausiai atlieka Kristaus prisikėlimas, kuris laiduoja ir mūsų prisikėlimą iš numirusių.

Apvalyk, Viešpatie, mūsų širdis

Mes krikščionys tikime Viešpaties Jėzaus iš numirusių prisikėlimą, įrodantį jo dievybę, jo skelbtojo mokslo tiesą ir neklaidingumą, tikime ir jo įsteigtąją Bažnyčią, kuriai patikėjo savo dievišką mokslą išsaugoti tyrą be krislelio klaidos priemaišos ir jį skelbti visam pasauliui iki pasaulio pabaigos. Tačiau kasdienybės praktikoje dažnai imame murmėti ir griau-

namai kritikuoti kai kurias Bažnyčios nuorodas, kurios nepakeliui mūsų gyvenimo stiliui, arba reikalauja iš mūsų atsisakyti kai kurių blogų įpročių ar pomėgių, priešingų Kristaus mokslui. Tada net drįstame apšaukti Kristaus Bažnyčią archaine, atsilikusia, nesugebančia eiti kartu su gyvenimu vien dėl to, kad mūsų silpnybėms ir iškrypimams nenuolaidžiauja.

Apvalyk, Viešpatie, mūsų protus nuo klaidos ir širdis nuo prisirišimo prie netikrų ir vylingų šio pasaulio gėrybių, kad, mirę sau patiems ir gyvendami Kristui ir jo Bažnyčiai, Kristaus Prisikėlimo diena ir mums būtų prisikėlimo diena naujam, atgamtiniam malonės gyvenimui.

Ark. J. Matulaitis, Maironis, Putnamas

Danutė Augienė

Koks gi ryšys tarp antraštėje suminėtų? Ko siekė pirmieji du, *mums gerai žinomieji, ko siekia N. Pr. Mergelės Marijos seserys, įprastai putnamiškėmis vadinamos?

„Ne žodžio verksmo...

Darbo didvyriais mums reikia būti!

Darbai tik žmogui duoda didybę,

Be jo ir tautos gali tik pūti!“

(Maironis)

Maironis gilios, turtingos prigimties žmogus su emocinio gyvenimo pilnatve ir plačiu intelektualiniu akiračiu, sąmoningai įsitraukęs į ano laiko visuomeninę kovą už tautos prisikėlimą, už jos kultūrinį kilimą, už laisvę, už pilnai, visais atžvilgiais subrendusį lietuvių.

Maironis ir ark. J. Matulaitis yra vienodo stiprumo atramos stulpai besikuriančiai Nepriklausomai Lietuvai ir dabartyje kiekvienam iš mūsų. Pirmasis — patriotinėje, tautinėje plotmėje, o antrasis

— religinėje, pasaulėžiūrinėje. Kiek Maironiui viskas ir visur buvo svarbi Lietuva, tiek Matulaičiui — Dievas.

Ark. J. Matulaičio dienoraštyje skaitome: „Atsidėjus visame kame reikia ieškoti Dievo. Visa kuo reikia jam patikti, nesibijoti vargų, bėdų, kentėjimų. O Maironis gi rašo: „Gražu už tėvynę pavargti, kentėti“...

Ark. Matulaitis tęsia: „Jei pilni Dievo Dvasios būsime, turėsime galutinai nugalėti. Dvasios nei pančiais nieks nesugebės surakinti, nei kalėjime neužkals, nei ištėrmime nebesulaikys“.

O Maironis tą pačią temą tik patriotinėje plotmėje išvysto poemose „Jaunoji Lietuva“, „Mūsų vargai“ ir kitur.

Kun. Yla rašo: „Kai Matulaitis kūrė N. Pr. M. Marijos seserų vienuoliją, tiesa buvo skaldoma ir iškraipoma. Dievas buvo neigiamas, dora atmetama. Gyvenimą audrino naujos revoliucinės bangos. Jaunų studentų

Generalinis ark. Matulaičio beatifikacijos bylos postuliatorius kun. J. Vaišnora susitikime su pop. Jonu Paulium II. Pirmas iš kairės: kun. Donaldas Petraitis, tėvų marijonų vicegenerolas; popiežiaus dešinėje kun. Juozas Sielski, generolas.

galvose siautėjo chaosas ir brendo anarchija. Tie žmonės, apžėlę gaurais, suveltais drabužiais, permirkę alkoholio kvapu, anot Dostojevskio, labiau atrodė 'biesai' nei žmonės. Matulaitis pats skaitė laiko ženklus ir jam atrodė, jog vienintelis gydymas yra: diegti stiprią, atnaujintą, kristinę dvasią ir kurti tos dvasios puoselėtojų branduolius. Šie visi uždaviniai ir veiklos būdai pasidaro ir šiandien aktualūs ne tik dabarties Lietuvai, kur antikristo siautėjimas vyksta visu tempu, bet ir čia, kur anarchija, minties chaosas, dorinis pakrikimas plečiasi į visas gyvenimo šakas“.

Mums reikia Dievo dvasios, kuri yra pilnatvės, visumos, vilties, tikėjimo, meilės dvasia, pilna dinamikos ir aukos, drąsos ir ištvermės.

Visa tai mes randame savo remiamųjų Seselių būryje, jų asmenyse, jų darbuose.

Kai Maironis kūrė, Lietuva budo iš

miego. Maironis šaukė, kėlė, skatino, drąsino: „Paleiskim balsą, kaip žaibą griausmingą, prižadinkim Lietuvą mūsų!“. Ar mums čia tremtyje Maironio eilėraščiai ir giesmės tik pasigėrėjimą kelia, ar sukrečia dvasią ir padilgina kiekvieno sąžinę? Lietuva išgyvena siaubą ir bandymo metą — ištverti. Vienaip išgyvenama tėvynėje, kitaip tremtyje. Yra didelis pavojus mums pasilikti tik stebėtojais. Mus užliūliuoja gerbūvis, toluma ir nesiorientavimas, nenoras suprasti ir realizuoti savo pareigas Dievui ir Tėvynei.

Putnamiškės seselės dirba su lietuviškuoju jaunimu, leidžia vienintelį lietuvių vaikams laikraštį „Eglutė“, organizuoja stovyklas, rekolekcijas, maldos vakarus lietuvių kalba. Visur jos padeda mums diegti, brandinti ir išlaikyti lietuviškumą. Jos — lietuviškumo kviesliai.

Seselių jubiliejiniame leidinyje „Esame

Maldos apaštalavimo intencija

Bendrinė intencija

Vedant pokalbius su marksistais, rūpestingai saugoti Kristaus mokslo tyrumą

Katalikai ir komunistai (marksizmo filosofijos sekėjai) paskutiniu laiku vis dažniau sueina į pokalbį. Komunistai savo valdomuose kraštuose jau pradeda įsitikinti, kad, nežiūrint visų pastangų ją iš žmonių širdžių išrauti, religijos vis tiek neišnaikins. Todėl jie pradeda galvoti apie sugyvenimą su ja. Kai kuriems katalikams atrodo, kad marksistai siekia tų pačių tikslų, kaip Bažnyčia — teisingumo, lygybės, geresnių darbo bei gyvenimo sąlygų. Todėl šie katalikai nemato jokio pavojaus minčių pasidalijime, svarstant bendrus tikslus ir priemones.

Šitoks skirtingai filosofuojančių asmenų minčių pasikeitimas nėra kažkas nepaprasto. Šv. Tomas Akvinielis pagonių filosofijoje daug rado krikščionių tiesoms išreikšti naudingų pradų. Antrasis Vatikano susirinkimas moko mus ieškoti tiesos bei malonių ir nekrikščioniškose religijose.

Tačiau ir pavojus glūdi šiuose pokalbių tarpe“ skaitome: „Kongregacijai pradedant 70-tąjį dešimtmetį, žiūrime į jį giedriu žvilgsniu. Sesisir ir rėmėjus lydi patyrimas ir užsigrūdinimas dirbti visokiose aplinkybėse. Nepritruks energijos, nepritruks jėgų, nes Viešpats bus su mumis!“

Tačiau visas Putnamiškių seselių ryžtas, pastangos, darbai bus bergždžias jų jėgų ir energijos eikvojimas, jei mes patys neateisime joms į pagalbą, jei mes jauni ir vyresnieji nebūsime aktyviai įsijungę į jų darbus.

Kovo 25 d. Putnamo seselių rėmėjai Chicagoje ruošia metinę vakarienę. Puiki proga susipažinti su atvykstančiomis iš Putnamo seselėmis, sužinoti daugiau apie jų darbus. Šventė pradedama 4 v. p.p. šv. Mišiomis lietuvių jėzuitų koplyčioje.

biuose. Marksizmas neigia Dievo buvimą, atmeta dvasinę žmogaus prigimtį ir parbrėžia smurtą, kaip priemonę savo tikslams pasiekti. Kai kurie Pietų Amerikos kunigai ir net hierarchijos nariai yra priėmę šiuos įsitikinimus (priešingus krikščionybės principams) ir yra iš kelio išvedę savo tikinčiuosius.

Šitokiuose pokalbiuose krikščionys turi pasilikti krikščionimis ir Kristaus bei jo Bažnyčios liudytojais. Dėl to jie reikalingi mūsų karštų maldų.

Misijų intencija

Bažnyčia Pietrytinėje Afrikoje

„Jeigu mane persekiojo, persekios ir jus“, įspėjo Kristus savo mokinius, nes atrodo, kad iki pasaulio pabaigos Kristaus išpažinėjams lemta kur nors pasaulyje kentėti persekiojimus.

Kaip tik tuo laiku, kai Kinija pradėjo atsiverti pasauliui ir, duok Dieve, religijai ir, Joną Paulių II-jį išrinkus popiežium, religijos varžtai katalikiškoj Lenkijoje pradėjo bent kiek atsileisti, Bažnyčios persekiojimai prasidėjo kitoje pasaulio dalyje Pietrytinėje Azijoje.

Visai neseniai šis rajonas, kurį sudaro Vietnamas, Laosas, Kambodija, Tajas, Malazija, Indonezija ir Filipinai, teikė Bažnyčios ateičiai vilčių. Vietnamo ir Filipinų seminarijos buvo pilnos. Ir nors kitų kraštų katalikai sudarė tik 2 nuošimčių gyventojų, jie buvo stiprūs ir uolūs. Tačiau vėliausiais laikais komunistų šių kraštų pavergimas pavertė visus katalikų laimėjimus niekais ir gali Bažnyčią Pietrytinėje Azijoje visai sunaikinti. Net ir Filipinuose, kur 80 nuoš. gyventojų yra katalikai, karo padėties įstatymai sunkina Bažnyčios mokymą apie socialinę teisingumą. Kai kurie uolesni ir protestuojantieji kunigai net yra įkalinti.

Popiežius Jonas Paulius II-sis prašo melstis už Pietryčių Azijos persekiojamą Bažnyčią.

Nekalto Prasidėjimo Marijos seserų kongregacijos vyriausios vadovės. Stovi: sesuo M. Augusta. Sėdi: sesuo M. Aloyza ir sesuo M. Margarita.

IŠ RELIGINIO GYVENIMO

Mexico City. — Vykstant popiežiui Meksikon nebuvo aišku, ar pasitiks prezidentas, nes ten galioja įstatymai, nukreipti prie Katalikų Bažnyčią. Prez. Jose Lopez Portillo vis dėlto popiežių pasitiko aerodrome, tačiau kaip privatus pilietis ir viešai visur jį vadino „señor“. Vėliau popiežius turėjo privatų pasimatymą su prezidentu jo rūmuose, kur yra įrengta privati koplyčia prezidento motinai.

Mexico City. — Išimties keliu popiežius galėjo atvykti Meksikon, dėvėdamas sutana, nes įstatymai draudžia dvasiškiams dėvėti iš pasauliečių tarpo išskiriančią aprangą. Popiežius kiekvienoje Meksikos šventovėje buvo valdžios svečias, nes pagal

konstituciją visos šventovės yra valstybės nuosavybė. Valstybė taipgi kontroliuoja visas religines apeigas ir gali uždrausti religinį auklėjimą, jei to panorėtų. Visi dvasininkai turi būti gimę Meksikoje. Jie negali balsuoti, dalyvauti politiniuose susirinkimuose ar kalbėti prieš valdžią. Religinės procesijos yra draudžiamos, ir konstitucija reikalauja, kad kiekvienas vaikas gautų 6 metus „socialistinio auklėjimo“. Patys griežčiausi įstatymai jau nuo 1940 metų nebevykdomi, tačiau jie tebėra įstatymų knygoje ir gali būti kiekvienu atveju ateityje panaudoti.

Vatikanas. — Teisingumo ir socialinių bei ekonominių problemų sprendimas negali būti panaudojamas pasaulio užvaldymo tikslams — pabrėžė Jonas Paulius II akredituotiems prie Vatikano diplomatomams, susirinkusiems pasveikinti jo N. Metų progą. Savo prancūziškoje kalboje

popiežius prašė visus gerbti religinę laisvę ir palietė Libano, Irano, Viduriniųjų Rytų, Šiaurinės Airijos, Pietryčių Azijos bei Čilės su Argentina problemas. Žmonija esanti visai pasidalijusi, tačiau ypatingai susiskaldžiusi ideologiniais pagrindais. Jieškojimas sprendimų, leidžiančių žmogiškosioms bendruomenėms pasiekti joms deramus tikslus ir gyventi teisingume, yra turbūt pagrindinis mūsų laikų ženklas. Visa, kas gali patarnauti šiam tikslui, nesvarbu kokioje santvarkoje, turi būti gerbiama. Iš kitos pusės, šis daugialypis sprendimų jieškojimas negali būti pakeistas imperialistinėmis pastangomis užgrobti ir savo kontrolėn paimiti visą pasaulį. Tik tokiomis mintimis vadovaudamiesi, pasak popiežiaus, galėsime išvengti modernių, ypač branduolinių, ginklų pavojaus. Popiežius pareiškė, kad Vatikanas yra visada pasiruošęs pagelbėti valstybei ar režimui, siekiančiam tikrojo žmogaus gėrio. Popiežius pabrėžė ypatingą Katalikų Bažnyčios rūpestį žmogaus religine bei sąžinės laisve santykiuose su įvairiomis politinėmis valdžiomis. Tai esąs raktas į visas kitas žmogaus teises. Todėl Vatikanas laiko savo pareiga rūpintis, kad Katalikų Bažnyčia visame pasaulyje būtų leidžiama laisvai veikti. Šventasis Soštas esą glaudžiai bendradarbiauja su kiekvieno krašto katalikais vyskupais, kunigais ir pasauliečiais.

Auckland. — Kard. Reginald John Delargey, Wellingtono arkivyskupas, mirė Auckland mieste, Naujojoje Zelandijoje. Jis buvo 64 m. amžiaus. Kunigu buvo įšventintas 1938 m. Pradžioje vikaravo keliose parapijose, o paskui buvo paskirtas darbininkų jaunimo sąjūdžio vadovu. Sąjūdis jo dėka labai išsiplėtė. 1958 m. jis buvo konsekruotas vyskupu ir paskirtas Auckland vyskupo pagalbininku. 1970 m. jis tapo Auckland vyskupu, o 1974 m. — Wellington arkivyskupu. 1976 m. Paulius VI jį pakėlė kardinolu. Nors jo sveikata paskutiniu metu šlubavo, dalyvavo abiejų paskutiniųjų popiežių rinkimuose.

Roma. — Katalikų Bažnyčia Olan-

dijoje yra gerokai susiskaldžiusi. Spėjama, kad tuo reikalu lankėsi pas popiežių Joną Paulių du olandų hierarchijos atstovai: Olandijos vyskupų konferencijos pirmininkas kard. Jan Willebrands ir nuosaikiųjų Olandijos katalikų atstovas vysk. Adrian J. Simonis. Kiekvienas su popiežiumi susitiko atskirai. Kitas nuosaikiųjų katalikų atstovas Olandijoje vysk. Jan Gijzen pareiškė spaudos atstovams, jog popiežius dabartinę Olandijos katalikų padėtį laiko labai pavojinga. Katalikų Bažnyčia Olandijoje daugelyje vietų visai nesi laikanti Vatikano nurodymų ir greit ateisias laikas, kad popiežius turės įsiterpti. Paskutinio dešimtmečio laikotarpyje Katalikų Bažnyčioje Olandijoje išgarsėjo savo naujovėmis. 1977 m. Paulius VI pasakė aštrią kalbą, skatindamas Olandijos vyskopus pašalinti iš savo vyskupijų tikėjimo bei moralės iškrypimus ir atsakyti liturginių keistybų.

Roma. — Arkiv. Hilarion Capucci, buvęs melkitų apeigų katalikų patriarcho vikaras Jeruzalėje, izraelitų kalintas už ginklų teikimą palestiniečiams, šiuo metu yra atvykęs Sirijon prieš Vatikano norą. Izraelitai Vatikano prašomi, prieš kurį laiką išleido jį iš kalėjimo su sąlyga, kad jis daugiau į tą apylinkę nebegrįš. Paulius VI jį paskyrė P. Amerikon melkitų apeigų katalikų nuolatinio vizitatoriumi. Dabar arkivyskupas, palikęs savo pareigas, atsidarė Sirijoje ir palestiniečių vado Jassir Arafato akivaizdoje pareiškė kovosią už Palestinos laisvę iki paskutinio savo kraujo lašo. Pranešama, kad jis tuo metu kritikavęs prez. Sadato elgesį ir gyręs Arafatą.

Lietuva. — Nuo antrojo pasaulinio karo pabaigos Lietuvos vyskupai, kunigai ir tikintieji dažnai susiduria su religine diskriminacija. Panaši yra ir kitų Tarybų Sąjungos tikinčiųjų padėtis. Tikintieji neturi tų teisių, kuriomis valstybėje naudojasi ateistai. Tarybinė konstitucija tik deklaruoja kulto laisvę, bet ir ši ribota laisvė praktikoje dažnai yra varžoma. Daugelis

įstatymų, tvarkančių tikinčiųjų reikalus, neatitinka Lietuvos sąlygų ir prieštarauja ne tik tarybinei konstitucijai, bet ir tarptautiniams TSRS susitarimams.

Todėl mes, katalikai, ryžomės įkurti Tikinčiųjų Teisių Gynimo Katalikų Komitetą (TTGKK), kuris sieks katalikams lygių teisių su ateistais. Savo veikla tikimės padėti tikintiesiems, o įgyvendinus teisinę ir praktinę tikinčiųjų ir ateistų lygybę, daug laimės ir Tarybų Sąjungos autoritetas krikščioniškuose Vakaruose.

Siekdami šio tikslo, mes esame pasiryžę: atkreipti tarybinės vyriausybės dėmesį į Bažnyčios ir paskirų tikinčiųjų diskriminavimo faktus. Informuoti Bažnyčios vadovybę, o reikalui esant ir visuomenę apie tikinčiųjų padėtį Lietuvoje ir kitose tarybinėse respublikose. Siekti, kad tarybiniai įstatymai ir jų praktinis taikymas, liečiantis Bažnyčios ir tikinčiųjų reikalus, neprieštarautų tarptautiniams TSRS susitarimams. Aiškinti kunigams ir tikintiesiems jų teises ir padėti jas apginti.

Tikinčiųjų teisių gynimo katalikų komitetas veiks viešai ir nesieks jokių politinių tikslų. Nors TTG Katalikų Komitetas pirmiausia rūpinsis katalikų teisių gynimu, bet jis stengsis padėti ir kitiems tikintiesiems, kurie į jį kreipsis.

TTG Katalikų Komitetas solidarizuojasi su Tarybų Sąjungos ir viso pasaulio žmogaus teisių gynėjais ir yra pasiryžęs su visais bendradarbiauti žmogaus teisių gynimo srityje. Ypatingai artimai norima bendradarbiauti su TSRS Tikinčiųjų teisių gynimo krikščioniškuoju komitetu. Šį bendradarbiavimą mes laikysime savo kukliu indėliu ne tik žmogaus ir tikinčiųjų teisių gynime, bet ir ekumeniniame judėjime.

Jeigu bet kuris TTG Katalikų Komiteto narys negalėtų eiti savo pareigų, tuojau jo vietą užima vienas iš anksto numatytų kandidatų.

TTG Katalikų Komitetas prašo suinteresuotus asmenis kreiptis rūpimais klausimais į bet kurį šio Komiteto narį.

TTG Katalikų Komiteto narių adresai: kun. Jonas Kauneckas, 235610 Telšiai,

Pionierių g. 51; kun. Alfonsas Svarinskas, 234422 Raseinių raj., Viduklė, Šaltinio g. 1; kun. Sigitas Tamkevičius, 234290 Vilkaviškio raj., Kybartai, Darvino g. 12; kun. Vincas Vėlavičius, 235915 Skaudvilė, Tauragės g. 17; kun. Juozas Zdebskis, 234560 Lazdijų raj., Šlavantai.

1978 m. lapkričio 13 d.

Lietuva. — Katalikų komitetas tikinčiųjų teisėms ginti, įsisteigęs okupuotoje Lietuvoje, atsiuntė popiežiui Jonui Pauliui II šį pareiškimą: „Šventasis Tėve! Ilgą laiką, net ir tada, kai mūsų tikinčiųjų vargai garsiai šaukėsi pagalbos, kai buvome persekiojami ir kovojome, mes buvome laikomi „Tylos Bažnyčia“. Labai nudžiugome išgirdę iš Jūsų Šventenybės lūpų, kad nuo dabar „Tylos Bažnyčios“ nebėra, nes ji kalbės popiežiaus lūpomis.

Bažnyčioje garsiausiai yra girdimas apaštalų įpėdinių — vyskupų balsas, tačiau kovojančio ateizmo sąlygose šis balsas kartais būna visiškai prislopintas. Suvokdami savo atsakomybę prieš Dievą ir Bažnyčią, taip pat žinodami, kad objektyvi informacija apie Katalikų Bažnyčios padėtį Lietuvoje nevisada pasiekdavo Apaštalų Sostą, mes, Lietuvos kunigai, ryžomės kalbėti ir ginti švenčiausias Bažnyčios ir tikinčiųjų teises, nes mūsų tyla ir laukimas sudaro palankiausias sąlygas griauti Bažnyčią iš vidaus ir išorės. Šiuo tikslu mes ir susibūrėme į Tikinčiųjų Teisių Gynimo Katalikų Komitetą. Išreikšdami savo sūnišką meilę ir besąlyginę ištikimybę Apaštalų Sostui, mes prašome Jus, Šventasis Tėve, palaiminti mūsų pasiryžimą ir darbą.

Tikinčiųjų Teisių Gynimo Katalikų Komiteto nariai: kun. J. Kauneckas, kun. A. Svarinskas, kun. S. Tamkevičius, kun. V. Vėlavičius, kun. J. Zdebskis.

1978 m. lapkričio 13 d.

Vatikanas. — Susivaldymas — santūrumas maisto, gėrimo ir lytinėje srityje yra būtinas, kad asmuo išaugtų pilnutiniu žmogumi, pareiškė Jonas Paulius II vienoje bendroje audiencijoje. Santūrus žmogus yra savęs valdovas, neleidžias aistroms

vadovauti savo protui, valiai ir širdžiai. Būti žmogumi reiškia save gerbti ir valdyti kad jausmai rastų tinkamą vietą žmogaus gyvenime. Santūrumas jokių būdu nereiskia spontaniškumo išstūmimo iš gyvenimo. Santūrus žmogus turi mokėti džiaugtis, verkti — pilnai išreikšti savo jausmus. Jis turi būti jautrus. Krikščioniškoji moralė nėra stoiska.

Vatikanas. — Šiandieną pasireiškiančio smurto šaknų reikia jieskoti galvosenoje tų grupių, kurios skelbia, jog kova prieš kitus ir neapykanta kitaip galvojantiems yra gyvenimo idealas, o smurtas — vienintelė socialinės bei politinės pažangos priemonė. Tai pareiškė Jonas Paulius II audiencijoje dalyvavusiems Lazio apylinkės komunistinės-socialistinės tarybos bei vadovybės nariams. Tai apylinkei priklauso ir Romos miestas. Pasak popiežiaus, smurtas gimdo smurtą ir pyktis — pyktį. Abu jie menkina žmogų ir nužemina jį kaip asmenį. Krikščionys negali pamiršti II Vatikano santarybos žodžių, nurodančių, jog negalime kreiptis į Dievą, visų Tėvą, jei atsisakome elgtis broliškai su kai kuriais žmonėmis, kurie irgi sutverti pagal Dievo paveiklą. Bendruomenėje yra būtina pagarba kitaip galvojantiems.

New Yorkas. — Episkopalai (JAV anglikonai), nepatenkinti JAV Episkopų Bendrijos 1976 m. nuosprendžiu, leidžiančiu moteris šventinti kunigėmis, laukia teigiamo atsakymo iš Vatikano. Jie prašė leisti jiems prisijungti prie Romos Bažnyčios. Kan. Albert J. du Bois, vyriausias šios episkopų grupės vadas, pareiškė, kad grupė tariasi su Vatikano doktrinų kongregacijos atstovais jau nuo 1977 m. Jis tikisi, kad greitai laiku Jonas Paulius II ras laiko šį klausimą deramai išspręsti. Kan. du Bois pastebėjo, kad Paulius VI prieš savo mirtį jau buvo besirengęs duoti atskiros vieneto teisės anglikonams, prisijungiantiems prie Romos Kat. Bažnyčios. Ši atskilėlių episkopų grupė yra suorganizavusi savo atskirą Canterbury šv. Augustino provyskupiją, nes jokio vyskupo neturi. Šiomis dienomis jie šaukia tarptautinį

sinodą San Antonio mieste ir laukia atstovų iš 50 anglikoniškųjų parapijų iš Anglijos ir JAV. Pasak minėto kanau-ninko, parapijų skaičius tuojau padvigubėtų, jei būtų gautas tvirtas ir konkretus pasiūlymas iš Vatikano joms prisijungti. Esą daugelis nedrįsta kol kas prie šios grupės prisidėti, kol neturi Vatikano pažadų. Jie bijo, kad neatsitiktų su jais panašiai kaip atsitiko su atskilėliais pasivadinusiais Šiaurės Amerikos Anglikonų Bažnyčia. Pastarieji 1978 m. pradžioje pasikvietė pensininką episkopų vyskupą Albert Chambers, kuris konsekrovo keturis tos grupės kunigus vyskupais. Pasak kan. du Bois, Vatikanas kaip tik prašęs juos tokių dalykų nedaryti, kol galutinai nebus susitarta. Pats kan. du Bois yra JAV Episkopų Bažnyčios suspenduotas nuo kunigiškų pareigų, bet save tebelaiko anglikonų kunigu. Jis sako, kad jų grupė yra pasiruošusi priimti betkokią Vatikano sąlygas susijungimui su Romos Kat. Bažnyčia. Vienintelis jo numatomas sunkumas — kai kurie jo grupės kunigai yra vedę.

Varšuva. — Teisinė Katalikų Bažnyčios būklė Lenkijoje šiuo metu yra sprendžiama aukštuose sluoksniuose. Kard. Stefan Wyszyński net keturias valandas tuo reikalu tarėsi su komunistinės Lenkijos vadovu Edwardu Giereku. Šiuo metu Katalikų Bažnyčios teisinė būklė esanti neaiški. Vyskupijos ir parapijos veikia už įstatymų ribų. Komunistinė valdžia aiškina, kad negalinti Katalikų Bažnyčios pripažinti juridiniu asmeniu, nes tai prieštarautų socialistinei santvarkai, kuri negali turėti nuo valstybės nepriklausomų institucijų. Vis dėlto valdžia sutiko tuo reikalu tęsti pokalbius su Katalikų Bažnyčia. Bet kokia nauja sutartis būtų galutinai sudaroma tarp Vatikano ir Lenkijos vyriausybės. Tai skirtųsi nuo 1956 m. sutarties, kuri buvo sudaryta tarp Lenkijos komunistinės valdžios ir Lenkijos vyskupų. Pagal tą sutartį, Lenkijos valdžia gali atimesti naujų vyskupų, seminarijos rektorių bei klebonų paskyrimus.

Laivui — aukos

Po 20 dol. — M. McGann (Leonaitė).

Po 16 dol. — Emilija Rackauskas.

PO 15 dol. — Marija Jesmantas, K. Šarkauskas.

Po 10 dol. — M. Kardauskaitė, A. Pranevičienė, M. Pečiulis, M. Banevičius.

Po 9 dol. — Helen Raubertas.

Po 7 dol. — A. Anušis, Mary Juodsnukis.

Po 6 dol. — Teresė Karaliūtė, Elena Anevičienė, H. Yantosh.

Po 5 dol. — E. Samas, Sister M. Bruna, Veronika Lišauskas, J. ir H. Shatas, J. Balys, P. Masiokas, Helen Žebrauskas, J. Rumbutis, V. Gudaitis, T. Vaitkūnas, J. Apanavičius, J. Kainauskas, Rev. E. Statkus, Vanda Kulikauskas, M. ir U. Marcinkus, G. Cheledinas, M. Margis.

Po 4 dol. — J. Juozapavičius, M. Radvičius, A. Pranckūnas, M. Venckus.

Po 3 dol. — Anelė Kybartas, Antanas Matulionis.

Po 2 dol. — Anna Mikolaitis, J. Mickus, M. Šepulienė, E. Razulevičius, Petronelė Tamošiūnas, Bronė Jonynienė, Barbara Zubavičienė, Veronika Pleskus, M. Dubauskienė, Liuda Macionis.

Po 1 dol. — Anna Bullan, G. Baltušaitis, Uršulė Janušauskas, Walter Grabliauskas.

Laivo administracija labai nuoširdžiai dėkoja gerbiamiems aukotojams už jų dosnumą. Teatlygina jiems Dievas šimteriopai!

ANTANAS GAUDONSKIS 11.79
7029 S. CALIFORNIA AVE.
CHICAGO, IL 60629

Vytautas J. Bagdanavičius, MIC.

Žmonijos likimas Šv. Jono Apreiškimo knygoje

Žmogui norinčiam pažvelgti į savo gyvenimo problemas dievišku žvilgsniu, ypatingai tokiam žmogui, kuris yra išgyvenęs daug sukrėtimų, labai naudingas vadovas yra paskutinė Naujojo testamento knyga, „Šv. Jono apreiškimas“ arba „Apokalipsė“. Bagdanavičius kaip tik šiuo tiksluėjo į šią knygą ir jo studija yra didelis jo mąstymų ir įžvelgimų lobis.

Temos, kurios yra svarstomos šioje studijoje:

- * Ribos tarp šiapus ir anapus mirties bejieškant
- * Augimo vaidmuo Kristaus palyginimuose
- * Tolerancijos dorybė
- * Šventumo teisė į pasaulį
- * Jūros ir sausumos angelas — didysis derintojas
- * Jūros ir Žemės žvėrių analizė
- * Baudžiančio Dievo klausimas
- * Vandens angelas — tiesos liudytojas
- * Mistinės pranašo Ozejo vedybos
- * Kristaus santykis su savo tauta
- * Žvėris kaip politinė galybė
- * Žmogaus išlaisvinimas iš valdžios priklausomybės
- * Dostojevskio Kristus
- * Dangus — asmeninių santykių padarinys.

Ši knyga su vysk. Padolskio pratartim ir latvio dail. Berzinš iliustracijomis, 406 psl., kainavo 3.50 dol. Knygų išpardavimo mėnesys gaunama už 1.00 dol.